Ασκητές μέσα στον κόσμο Β’: Χαρίκλεια Πουρσανίδου

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 5 Σεπτεμβρίου, 2023

Η Χαρίκλεια Πουρσανίδου γεννήθηκε στις 2-2-1912 στο χωριό Εϊράπ της πόλεως Τοκάτ του Νομού Σεβάστειας της Μικράς Ασίας.

Όταν η Χαρίκλεια ήταν έξι ετών, οι Τούρκοι σκότωσαν τον πατέρα της Ηλία Υφαντίδη, έναν αδελφό της και τον γαμπρό της, μαζί με 70 άλλους χωριανούς. Την ίδια, μαζί με την μητέρα της Ελένη και τα τέσσερα αδέλφια της, τους πήραν εξορία. Καθ' οδόν πέθανε ο ένας αδελφός της και μέσα στο πλήθος η μικρή Χαρίκλεια με την αδελφή της Ευγενία έχασαν την μητέρα τους με τον αδελφό τους. Έμειναν περίπου δύο χρόνια εξόριστοι στο Κουρδιστάν και η Χαρίκλεια για δύο μήνες μόνη της με μία Κούρδισσα. Κάποια μέρα την έστειλε στην βρύση να ποτίση ένα μοσχαράκι και εκεί συνάντησε την μητέρα της.

Ήρθαν στην Ελλάδα το έτος 1922 και η μητέρα της με τον αδελφό της Πέτρο εγκαταστάθηκαν στην Ζουρνοβίτσα Δράμας. Η Χαρίκλεια και οι αδελφές της Μυροφόρα και Ευγενία εγκαταστάθηκαν στο χωριό Πατρίδα Βεροίας.

Η Χαρίκλεια παντρεύτηκε σε ηλικία 17 ετών και απέκτησε 11 παιδιά. Δύο από τα παιδιά της έγιναν ιερείς.

Το 1953 σε ηλικία 40 ετών, την παραμονή της εορτής του αγίου Νικολάου, είδε στον ύπνο της τον άγιο Νικόλαο και της είπε να κάνη Παράκληση. Την προειδοποίησε ότι θα γίνει σεισμός, όπως και έγινε.

Η Χαρίκλεια δεν είπε τίποτε σε κανέναν και μετά από λίγον καιρό είδε πάλι τον άγιο Νικόλαο στο όνειρό της και της είπε να σκάψη σε ένα σημείο να βρη μία Εκκλησία θαμμένη. Της είπε να ζητήση βοήθεια και από τον Μητροπολίτη και τον Στρατηγό για να ενισχύσουν το έργο, ώστε να έρθουν και άλλοι να βοηθήσουν.

Η Χαρίκλεια που ήταν μία απλή, ήσυχη και αγράμματη γυναίκα, πάλι δεν είπε τίποτε σε κανέναν. Την ημέρα όμως της εορτής των Τριών Ιεραρχών είδε πάλι τον άγιο Νικόλαο, ο οποίος την μάλωσε και την τράνταξε. Τότε η Χαρίκλεια συμμορφώθηκε και από εκείνη την στιγμή ένιωθε σαν να πετούσε στον ουρανό, σαν να μην πατούσε στην γη και μόνο εσκέπτετο να πραγματοποιήση την εντολή του αγίου Νικολάου. Διηγήθηκε στην Εκκλησία για τις εμφανίσεις του αγίου Νικολάου και την εντολή του να σκάψη να βρη την Εκκλησία, αλλά ο Στρατηγός δεν την πίστεψε γι' αυτό δεν έστειλε στρατιώτες να βοηθήσουν. Αρκετοί άλλοι επίσης δυσπιστούσαν.

Το 1954 η Χαρίκλεια ξεκίνησε μόνη της το σκάψιμο. Είπε στην κόρη της που ήταν επτά ετών να προσέχη τον μικρό αδελφό της που δεν περπατούσε. Πήρε τα δύο μικρά παιδιά της μαζί της τα έστρωσε από κάτω ένα στρώμα πάνω στο χώμα. Για αρκετή ώρα προσευχήθηκε κατ' Ανατολάς λέγοντας στο τέλος: «Γενηθήτω το θέλημά Σου», και ύστερα πήρε τον κασμά και άρχισε να σκάβη. Βλέποντας την προσπάθειά της άρχισαν να έρχωνται και άλλοι άνθρωποι από το χωριό και την γύρω περιοχή Γιαννιτσά, Έδεσσα, με εργαλεία για να την βοηθήσουν.

Πολλοί άνθρωποι πίστευαν στα όσα έλεγε η Χαρίκλεια και την βοηθούσαν στο έργο της, ενώ αρκετοί πίστευαν ότι κάτι έχει πάθει, ότι έπαθαν τα μυαλά της. Άλλα αυτή σημασία δεν έδινε στις γνώμες του κόσμου.

Η Χαρίκλεια αποφασισμένη παράτησε το σπίτι και την οικογένεια της και αφιερώθηκε στο έργο που της ανάθεσε ο άγιος Νικόλαος. Έμεινε για τρεις μήνες σ' ένα τσαρδάκι δίπλα στον τόπο που εγίνοντο οι ανασκαφές.

Όπως ήταν επόμενο, ο σύζυγός της επηρεάστηκε από τον κόσμο που τον παρώτρυνε να την μαλώση για να γυρίση σπίτι. Κάθε φορά όμως που πήγαινε με άγριες διαθέσεις να την πάρη, ένιωθε μέσα του μια αλλαγή και δεν μπορούσε ούτε να την μαλώση ούτε να της πη τίποτε. Έτσι η Χαρίκλεια, έχοντας την βοήθεια του αγίου Νικολάου, συνέχισε το έργο της. Ο άγιος Νικόλαος της είχε πει στο όνειρο ότι σ' αυτήν την αρχαία Εκκλησία –κατακόμβη-, κάποτε παλαιά σε ώρα θείας Λειτουργίας οι Τούρκοι σκότωσαν όλους τους Χριστιανούς.

Βρήκε η Χαρίκλεια, μετά από μερικούς μήνες που έσκαβε, κεριά, λιβάνι, κομμάτι από πετραχήλι, μάρμαρο σε σχήμα νεροχύτη, άλλο με σταυρό χαραχτό και ένα αστέρι ανάγλυφο. Επίσης η κυρία Τσαχαμίδου, από τα Λευκάδια Ναούσης μαζί με την αδελφή της Παρθένα Υφαντίδου, το 1954 στην ανασκαφή βρήκαν θυμιατό, μανουάλι και ένα Σταυρό. Τότε έκτισε ένα μικρό Εκκλησάκι 7χ3 μέτρα, το οποίο αργότερα κατεδαφίστηκε για να γίνη η Εκκλησία μεγαλύτερη, όπως είναι σήμερα.

Την ίδια περίοδο, που έσκαβε μαζί με άλλους Χριστιανούς, γύριζε στα κοντινά χωριά και έκανε έρανο. Συγκέντρωσε διάφορα είδη (σιτάρι, όσπρια, φρούτα), που πουλούσε και τα χρήματα τα διέθετε για την ανέγερση του ναού.

Στα χωριά που γύριζε για έρανο είχε λάβει πληροφορία από την Παναγία να πη σε κάποιον Μιχάλη τα χρήματα που πήρε από την Εκκλησία, ένα συγκεκριμένο ποσό, να τα επιστρέψη, γιατί αλλοιώς δεν θα δει προκοπή.

Για να την ενισχύση ο άγιος Νικόλαος της έδειχνε με πολλούς τρόπους την παρουσία του και την ευδοκία του για το έργο. Τρεις φορές ο χώρος που προσευχόταν καταλάμφθηκε από φως. Το είδαν και πολλές άλλες γυναίκες και άρχιζαν να λένε το «Κύριε ελέησον». Επίσης μια φορά τα καντήλια άναψαν μόνα τους. Κατά την διάρκεια των ανασκαφών ακούστηκαν κάποιες φορές καμπάνες και ψαλμωδίες. Η Χαρίκλεια είχε δει ζωντανά σαν αναπαράσταση την σφαγή των Χριστιανών από τους Τούρκους. Τέλος, ο άγιος Νικόλαος της είπε ότι θα βγει αγίασμα. Κανείς δεν το πίστευε, αλλά ανέβλυσε, πράγματι και όσοι ασθενείς έπιναν και επλένοντο, εθεραπεύοντο.

Έλεγε για τον χώρο που βρέθηκε η παλαιά Εκκλησία: «Εδώ είναι άγιος τόπος.

Όποιος πατά εδώ παίρνει αγιασμό».

Μετά από τρεις μήνες άρχισε και πήγαινε να φροντίζη και το σπίτι της, αλλά και απ' τον Άγιο Νικόλαο δεν έλειπε. Μαζί με την Εκκλησία, κτίστηκε και ξενώνας με κελλιά. Ο θαυματουργός άγιος Νικόλαος βοηθούσε τους πονεμένους και ασθενείς που κατέφευγαν στην χάρη του και εγίνοντο πολλά θαύματα. Η Χαρίκλεια ήταν εκεί στο προσκύνημα, παρηγορούσε τους ανθρώπους, τους συμβούλευε, τους έλεγε τι να κάνη ο καθένας με το πρόβλημά του, συγχρόνως υπηρετούσε στο ναό και άναβε τα καντήλια. Φρόντιζε να γίνωνται Λειτουργίες και η ίδια αγρυπνούσε τις νύχτες προσευχόμενη με τις λίγες προσευχές και τα τροπάρια που είχε μάθει απ' έξω.

Ήταν ευλογημένη ψυχή. Προέλεγε μερικά πράγματα, τα οποία εκ' των υστέρων επαληθεύοντο.

Μία νύχτα είδε στον ύπνο της την αγία Κυριακή, η οποία της είπε ότι στην Κόρινθο θα γίνει σεισμός. Σε λίγες μέρες έμαθε από τον γυιό της που υπηρετούσε στρατιώτης στην Κόρινθο, ότι έγινε σεισμός.

Παρ' όλη την φτώχεια της ήταν πολύ ελεήμων. Από το λίγο που είχε στο χέρι της πάντα έδινε. Ήταν πολύ φιλόξενη. Το σπίτι της ήταν πάντα ανοιχτό για κάθε επισκέπτη.

Πάντα συμβούλευε με ωφέλιμες υποδείξεις, αυτούς που πήγαιναν να την δουν. Έλεγε στις γυναίκες να ντύνωνται ταπεινά, και προέτρεπε τους ανθρώπους σε μετάνοια.

Έλεγε η Χαρίκλεια: «Ο κόσμος ξέφυγε από τον δρόμο του Θεού και βλαστημούν. Η γη βουλιάζει από την πολλή αμαρτία. Γίναμε Σόδομα και Γόμορρα. Αλλοίμονο σε μας. Θα μας κάψει ο Θεός. Θα καίγονται τα δάση από την μία άκρη της Ελλάδος μέχρι την άλλη». (Ελέχθη πριν από το 1960).

Συνήθιζε η Χαρίκλεια να λέη: «Όταν ο άνθρωπος έχη πίστη δεν παθαίνει τίποτε. Και στην θάλασσα να τον ρίξουν θα βγη».

Είχε βαπτίσει 24 παιδιά. Σε όλα τ' αγόρια έδινε το όνομα του αγίου Νικολάου και στα κορίτσια το όνομα Νικολέττα ή Μαρία.

Τα θαύματα που έγιναν στο ναό του αγίου Νικολάου είναι καταγεγραμμένα σε ξεχωριστό βιβλίο από την Παρθένα, την μεγάλη κόρη της Χαρίκλειας. Παρατίθενται λίγα δειγματοληπτικά:

Το 1961 η κυρία Σ. από την Πατρίδα Βεροίας πάθαινε νευρικές κρίσεις. Έσχιζε τα ρούχα της και δεν μπορούσε να ησυχάση. Πήγε και κοιμήθηκε στον ξενώνα του Αγίου

Νικολάου. Τον είδε στον ύπνο της και της είπε να φύγη μακρυά από το σπίτι της. Πήγε στη Γερμανία και έγινα καλά.

Το 1965 ο κύριος Θ. από τα Λευκάδια Ναούσης, ναυτικός στο επάγγελμα, είχε πρόβλημα υγείας. Ο ώμος του έγερνε και τα δάχτυλα του χεριού του ήταν πολύ μακρυά και πολύ λεπτά, κάτι το παράξενο. Άκουσε για τα θαύματα του αγίου Νικολάου, έμεινε τρεις βραδιές στον ξενώνα, ήπιε από το αγίασμα και έφυγε υγιής με την βοήθεια του αγίου Νικολάου.

Το 1975 η κυρία Μ.Τ. από την Μελίκη Βεροίας ήρθε να συμβουλευθή την γιαγιά Χαρίκλεια, γιατί δεν μπορούσε να τεκνοποιήση. Η Χαρίκλεια της είπε ότι θα κάνει παιδί, θα είναι γερό και θα γίνει στρατιωτικός. Το έβλεπε να φορά στρατιωτικό πηλίκιο. Πράγματι απέκτησε αγοράκι, που το βάπτισαν δίνοντάς το όνομα του αγίου Νικολάου, και έγινε όντως Αξιωματικός.

Το 1974 ένα παιδάκι ενός έτους πάθαινες σπασμούς και μελάνιαζε. Το έφεραν στον Άγιο Νικόλαο και το άφησαν την νύχτα μέσα στο ναό. Ήταν σαν πεθαμένο. Το πρωΐ το βρήκαν υγιέστατο, όλο χαρά, και θεραπευμένο.

Ένας Ταγματάρχης από την Θεσσαλονίκη το έτος 1973 ήρθε με την σύζυγό του στον Άγιο Νικόλαο να τον παρακαλέσουν να τους δώση παιδάκι. Είχαν 18 χρόνια παντρεμένοι και παιδάκι δεν είχαν. Η γιαγιά Χαρίκλεια τους είπε ότι θα κάνουν παιδάκι. Πράγματι απέκτησαν ένα αγοράκι και ο πατέρας για να ευχαριστήση τον Άγιο Νικόλαο αφιέρωσε ένα πολυέλαιο στην Εκκλησία.

Η μικρή Π.Χ. από την Πατρίδα Βεροίας το 1996 πλακώθηκε από μία σιδερένια πόρτα. Χτύπησε θανάσιμα και έβγαζε αίμα από το στόμα της και τα αυτιά της. Νοσηλεύτηκε ένα μήνα στο Νοσοκομείο, συνήλθε κάπως, αλλά δεν μπορούσε ούτε να περπατήση ούτε να μιλήση. Την έφεραν στην γιαγιά Χαρίκλεια, η οποία την σταύρωσε και της είπε να μείνη στον Άγιο Νικόλαο και να κάνη θεία Λειτουργία. Πράγματι μετά άρχισε να περπατά και να μιλά και σήμερα είναι πολύ καλά.

Οι Πόντιοι κάτοικοι της Πατρίδας Βεροίας είχαν στο Κάρς της Ρωσσίας Εκκλησία που ετιμάτο στην Υπαπαντή. Έφεραν μαζί τους εικόνες, Ιερά σκεύη, Ευαγγέλια, Επιτάφιο και ήθελαν να κτίσουν και στην Πατρίδα Εκκλησία αφιερωμένη στην Υπαπαντή. Όμως πέρασαν πολλά χρόνια και η Εκκλησία δεν γινόταν. Ένα βράδυ η Χαρίκλεια είχε δει την Παναγία και της έδειξε το μέρος που θα κτιστή ο ναός. Μετά από καιρό είδε την πάλι παραπονεμένη να της λέγη: «Ακόμη η Υπαπαντή δεν κτίσθηκε». Η Χαρίκλεια παρακαλούσε συνέχεια την Παναγία να ξεσηκώση τον κόσμο να γίνη η Εκκλησία. Έλεγε με βεβαιότητα ότι θα γίνη η Εκκλησία και θα την δω. Πράγματι, το 1991 άρχισε να κτίζεται η Εκκλησία. Την είδε τελειωμένη και την παραμονή της Υπαπαντής, 1 Φεβρουαρίου 2005, εκοιμήθη ειρηνικά σαν πουλάκι,

αφού προγνώρισε την κοίμησή της. Την παραμονή μαζί με την κόρη της έψαλαν διάφορα τροπάρια στην Παναγία, στον άγιο Νικόλαο και στην Αγία Παρασκευή.

Το ίδιος έτος τον Οκτώβριο έγιναν και τα εγκαίνια της Υπαπαντής. Είχε πει στον ιερέα η Χαρίκλεια ότι, αφού γίνουν τα εγκαίνια, θα έρχεται πολύς κόσμος να προσκυνά, όπως συμβαίνει σήμερα.

Αιωνία της η μνήμη. Αμήν.

("Ασκητές μέσα στον κόσμο, τόμος Β΄", έκδοση Ιερού Ησυχαστηρίου «Άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος», Μεταμόρφωσης Χαλκιδικής, 2012)

(Πηγή ψηφ. κειμένου: agiosgeorgioskorydallou.gr*)*